

Núñez

Quan d'aquí a unes dècades els llibres d'història s'aproximin a la figura de Josep Lluís Núñez, hauran de reconèixer l'excel·lència del personatge, i sobretot la seva capacitat de supervivència estretament lligada a la seva habilitat per posar-se a la butxaca els seus possibles enemics i rivals. Núñez ha passat de ser aquell candidat de 1978, que era mal vist per tothom, a ser, gairebé vint anys després, una persona aplaudida pels sectors més influents de la societat catalana.

Uns aplaudiments que en alguns casos estan entre la hipocresia i la resignació, però que permeten a Núñez invertir-se com a amo i senyor del club.

Si els llibres d'història es limitessin a fer una simple aproximació estadística a la figura de Núñez, podrien dir que és el president del Barça que més títols esportius va donar al club, que va saber-ne incrementar espectacularment el patrimoni, el nombre de socis, etc. El Núñez de les xifres, de la gestió, és segurament un Núñez impecable. Però els llibres d'història també s'hauran de preguntar, seguint amb l'estadística, per què per exemple, de les quatre eleccions celebrades fins ara sota el seu mandat, en dinou anys, només en una ocasió ha tingut davant una candidatura alternativa. Va ser l'any 1989.

A les altres, no li van caldre urnes per ser president. Ara serà la segona vegada que passarà per les urnes, un cop s'ha assegurat que els vents li aniran a favor.

Fidel al seu tarannà, Núñez ha convocat eleccions a finals de mes, en plena canícula, i ha aconseguit de sorprendre tothom. O no. Perquè repassant la seva trajectòria, era perfectament previsible que la convocatòria fos anticipada —per tenir temps de preparar amb comoditat la commemoració del centenari— i per sorpresa —per dificultar al màxim la vertebració d'una oposició amb possibilitats de guanyar—. Cap opositor mínimament solvent pot dir que la forma en què Núñez ha convocat les eleccions l'ha sorprès. En aquest sentit, la primera errada de l'oposició ha estat la seva manca de previsió. La imatge que han donat els diversos aspirants a la presidència, ara unificats en una sola llista, és la d'una considerable improvi-

sació. Però és que a més, repassant els noms que han sortit a la palestra, dona la sensació que la verdadera oposició a Núñez s'ha quedat a casa. La retirada de la candidatura de Carles Tusquets i Joan Castells, amb tot el que implicava, o la desaparició en el més profund dels silencis de noms que s'havien especulat com a presidenciables, com el de Josep Lluís Vilaseca, demostra que aquí ha passat alguna cosa. Qui podia fer una candidatura amb més garanties per derrotar Núñez sembla que ha decidit quedar-se a casa, i esperar millors temps. Altres han optat per pactar-hi obertament. La mostra més descarada d'aquesta última possibilitat és l'entrada a la junta d'Arcadi Calzada, prohòm convergent de la Garrotxa.

La incorporació de Calzada se suma a la llista de fitxatges "polítics" que ha fet Núñez en els darrers anys per tenir contentes les dues principals famílies polítiques catalanes. Sixte Cambra, el rival de Núñez el 1989, té cadira a la junta des de 1993. La família socialista, que durant anys ha vist en Núñez un contrapès a una suposada voluntat hegemònica de l'entorn de Jordi Pujol, també hi té les seves cadires, amb Jaume Sobrequès o Jordi Parpal. Però la mostra més evident de la síntesi política que ha construït el *nunisme* la representen els dos assessors d'imatge que té en nò-

mina: Josep Maria Gené, responsable d'imatge del govern de la Generalitat i de nombroses campanyes de CiU, i Pere Oriol Costa, l'expert en comunicació més reconegut de la família socialista.

Mentre uns esperen millors temps, Núñez ja prepara el futur. De la mà del seu fill, que ja fa anys que pertany a la junta, entraran a la nova direcció del club quatre joves pertanyents a influents famílies barcelonines: Juan José Giró Godó, Artur Mas Sardà, Miquel Suqué Mateu i José M. Coronas. Públicament són presentats com un element de renovació i rejuveniment de la junta. Però la seva missió és una altra. Tots són amics del fill del president, companys de promoció d'ESADE, socis del golf de Puigcerdà i tenen un destí comú: preparar el *postnunisme*. O com va dir algú, deixar-ho tot "atado y bien atado". ■

PERE MARTÍ

"Qui podia fer una candidatura amb més garanties per derrotar Josep Lluís Núñez, sembla que ha decidit quedar-se a casa, i esperar millors temps."